

בבית המשפט העליון

בש"פ 7545/00

כבוד השופט מ' חשין	בפני:
מרדכי פרי	העורר:
נ ג ד	
מדינת ישראל	המשיבה:
ערר על החלטת בית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו מיום 16.10.00 בב"ש 92066/00 שניתנה על ידי כבוד השופטת ר' לבהר שרון	
כ"ו תשרי תשס"א (25.10.2000)	תאריך הישיבה:
עו"ד שלומציון גבאי-מנדלמן	בשם העורר:
עו"ד דפנה ברלינר	בשם המשיבה:

החלטה

העורר עומד לדין לפני בית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בעבירות של הדחת קטין לסמים מסוכנים, אינוס בכוח בנסיבות מחמירות, מעשה אינוס בכוח והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. עם הגשת כתב-האישום הורה בית-משפט קמא על מעצרו עד תום ההליכים, ועל כך הערר שלפני.

בית-משפט קמא ייסד את החלטתו הן על מעשה האינוס הן על מעשה העבירה של הדחת קטין לסמים, אך משנמצא לי שבאשר לעבירה של הדחת קטין לשימוש שבסם קובע הוא כי "הראיות באשר לעבירה של הדחת קטין לשימוש בסם... הן רופפות", ובלא שאכניס עצמי אל בור הראיות בנושא זה, אדבר באישומי האינוס, ואחליט אם יש באישומים אלה כדי להצדיק את מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

המתלוננת - נערה כבת שבע-עשרה - היתה ידידתו של העורר; למיצער, כך סברה היא. אומר אני זאת, בשומעי מפי באת-כוחו כי העורר נשוי לאשה אחרת, וכי אך לפני כשלושה שבועות ילדה לו אשתו בת שניה.

אין ספק כי יש בו בתיק המשטרה ראיות לכאורה לשתי עבירות האינוס. יתר-על-כן: מן האינוס הראשון הרתה המתלוננת, ובאהבתה את העורר ביקשה לשמור את העובר בחיקה. אלא שהעורר התנגד לדבר וכתוצאה מכך ביצעה הפלה.

שמעתי בקשב רב-קשב את טיעוני באת-כוחו של העורר, וניתנת האמת להיאמר כי נתקשיתי לרדת לסוף דעתה. באת-כוח העורר טענה לפניי כי העורר מואשם בשני מעשי אינוס של המתלוננת. והנה, לאחר מעשה אינוס הראשון מתקשרת המתלוננת עם העורר ומבקשת להיפגש עימו שנית. וכדי-כך הגיעו הדברים, עד שנפגשים הם שוב, והעורר אונס אותה בשנית. אין זאת, כך טוענת באת-כוח העורר, אלא שאין המדובר כלל במעשי אונס. לחיזוק טיעוניה מצביעה באת-כוח העורר על העימות שנערך בין העורר לבין המתלוננת, עימות שבו מביעה היא את רגשי חיבתה - אף אהבתה - לעורר. באת-כוח העורר שואלת בפליאה: האמנם זו היא המתלוננת על מעשי אונס? ותשובתה לשאלה היא: אין זאת אלא שהוריה של המתלוננת, הורים אשר מתנכרים לה כל-העת, הם שהסיתוה להתלונן נגד העורר.

טיעונו של העורר, מדרש פליאה הוא בעיניי. אני נכון להסכים כי המתלוננת חשה רגשי חיבה, אף רגשי אהבה, כלפי העורר; ואכן רגשות אלה באים לידי ביטוי בעימות שנערך בין השניים. ואולם, דווקא רגשות עמוקים אלה, דווקא הם מדברים נגד העורר; שכן למרות אותם רגשות, לא מצאנו שהמתלוננת חזרה בה - ולו ברמז - מתלונתה כלפיו.

והדברים הם איפכא מסתברא: אם אמנם חשה המתלוננת כלפי העורר תחושות של חיבה, אף אהבה, מה לה שתיכנע, כביכול, לדרישות הוריה ותעליל עליו עלילת-שווא? אף אתה אמור: התלוננת תלונת אמת הן, ועל אף הרגשות שהמתלוננת חשה כלפי העורר, בכל זאת עומדת היא על דעתה כי אנסה. אם יש חיזוק לאמת שבתלונתה, הנה היא לפנינו.

בהקשר זה נוסף ונזכיר כי בסמוך למעשה האינוס הראשון, סיפרה המתלוננת בסערת-נפש לשתיים מחברותיה על המעשה; ויש ראיות נוספות על כך שסיפרה לאחרים, לאחר עבור כשבוע ימים, על מעשה האינוס.

הגעתי לכלל מסקנה כי יש ראיות לכאורה למעשי האינוס המיוחסים לעורר.

אין צורך להרחיב את הדיבור באשר לקיומה של עילת מעצר, והשאלה אינה אלא באשר לחלופת מעצר. בתיתי דעתי לקסם שהעורר מהלך על המתלוננת - גם לאחר הגשת התלונה במשטרה - סבורני ששיחרורו ממעצר לעת-הזו טומן בחובו סכנה כי ינסה להשפיע על המתלוננת. אני מסכים, עם זאת, עם שופטת בית-משפט קמא, כי לאחר שהמתלוננת תמסור את עדותה לבית-המשפט יוכל המשיב לשוב ולבקש כי יוחלט בעניינו על חלופת מעצר. אינני אומר כי כך נכון יהיה להחליט, אך ראוי הוא העורר כי תינתן לו הזדמנות להוכיח כי כך אמנם נכון להחליט.

הערר נידחה.

היום, כ"ו תשרי תשס"א (25.10.2000).

ש ו פ ט

העתק מתאים למקור
שמריהו כהן - מזכיר ראשי
G01.00075450